FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ
fremsat den 4. maj 1988 *

Høje Domstol.

A — Faktiske omstændigheder

1. I den sag, jeg skal tage stilling til i dag, har sagsøgeren, Androniki Vlachou, der er oversætter ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, nedlagt påstand om, at det statueres, at sagsøgte, Revisionsretten, retsstridigt har afslået at udnævne sagsøgeren til sprogrevisor-ledende oversætter og retsstridigt har afslået at annullere en intern udvælgelsesprøve for institutionerne (en interinstitutionel udvælgelsesprøve), som skulle afholdes med henblik på at besætte to stillinger som sprogrevisor-ledende oversætter.

2. Spørgsmålet om besættelsen af den førstnævnte stilling har allerede været indbragt for Domstolen, jfr. dom af 6. februar 1986 i sag 143/84 [1]. På grundlag af en intern udvælgelsesprøve nr. CC/LA/20/82 havde sagsøgte besat stillingen med K., der både intervenerede i den første sag og har interveneret i den nu foreliggende sag. Udnævnelsen af K. blev ved den nævnte dom annulleret af Domstolen med den begrundelse, at udvælgelseskomitéen ved den daværende udvælgelsesprøve havde gjort sig skyldig i et retsstridigt forhold i forbindelse med opstillingen af listen over egnede ansøgere. Specielt havde udvælgelseskomitéen først fastlagt kriterierne for bedømmelsen af sagsøgernes erhvervserfaring, efter at den havde fået kendskab til ansøgernes kvalifikationsbeviser, i stedet for at fastlægge dem før dette tidspunkt [2].

3. I den nu foreliggende sag har sagsøgeren gjort gældende, at hun — efter at udnævnelsen af intervenienten K. var blevet annulleret — skulle have været udnævnt til stillingen, idet hun var den eneste tilbageværende på listen over egnede ansøgere. Hun har anført, at Domstolen netop kun annullerede udnævnelsen af intervenienten K., men ikke hele den liste over egnede ansøgere, som blev opstillet i forbindelse med udvælgelsesprocedure CC/LA/20/82.

4. Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at der er sket en overtrædelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, idet sagsøgte — hvis den omtalte udvælgelsesprocedure må betragtes som annulleret i sin helhed — skulle have afholdt en ny udvælgelsesprøve af samme art, og ikke en intern udvælgelsesprøve, som ansatte i de øvrige institutioner havde adgang til.

5. *Sagsøgeren* har nu — i overensstemmelse med de forudgående administrative klager, hun har indbragt — nedlagt følgende påstande:

— det statueres, at afslagene på henholdsvis anmodningen af 21. marts 1986 og klagen af 14. oktober 1986 er retsstridige,

— det statueres, at sagsøgeren har krav på at blive udnævnt til den pågældende LA 5/LA 4-stilling i Revisionsrettens græske oversættelsessektion,

* Oversat fra tysk.

1 — Dom af 6. februar 1986 i sag 143/84, Androniki Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 473.

2 — Jfr. dommens præmisser 19-21 (som også er gengivet i begyndelsen af retsmøderapporten).

— den af Revisionsretten bekendtgjorte udvælgelsesprøve CC / LA/10/86 annulleres,

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

6. *Sagsøgte* har nedlagt påstand om,

— at sagen afvises, subsidiært at sagsøgte frifindes,

— og at sagsøgeren tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

7. *Intervenienten* er indtrådt i sagen til støtte for sagsøgtes påstande.

8. Sagsøgte har anført, at søgsmålet bør afvises, fordi formålet i det væsentlige er at få afgjort, hvorledes Domstolens dom af 6. februar 1986 i sag 143/84 skal fortolkes. I stedet for at anlægge et annullationssøgsmål burde sagsøgeren have fremsat begæring om fortolkning af dommen, jfr. artikel 40 i statutten for Domstolen. Sagsøgte har endvidere anført, at sagen må afvises, i det omfang der er nedlagt påstand om annullation af den afgørelse, hvorved sagsøgerens anmodning af 21. marts 1986 blev afslået.

9. Med hensyn til sagens realitet har sagsøgte anført, at udvælgelsesprøve CC/LA/20/82 var behæftet med en mangel, idet udvælgelseskomitéens afgørelse om fastlæggelsen af kriterierne for, hvorledes kvalifikationsbeviserne skulle bedømmes med hensyn til ansøgernes erhvervserfaring, var retsstridig. Denne retsstridighed indebar, at den liste over egnede ansøgere, som udvælgelseskomitéen opstillede på grundlag af de nævnte kriterier, var ugyldig. Under disse omstændigheder kunne sagsøgte ikke udnævne sagsøgeren på grundlag af en egnethedsliste, som Domstolen havde erklæret retsstridig.

10. Med hensyn til anbringendet om, at tjenestemandsvedtægtens artikel 29 skulle være tilsidesat, har sagsøgte anført, at det følger af Domstolens faste praksis, at ansættelsesmyndigheden træffer bestemmelse om, hvorledes ledige stillinger i institutionen bør besættes, idet den iagttager den rækkefølge, der er anført i artikel 29.

11. Sagsøgte har endelig anført, at det bør pålægges sagsøgeren at betale samtlige sagsomkostninger, idet søgsmålet må betragtes som unødig trætte.

12. Intervenienten har i det væsentlige tilsluttet sig sagsøgtes anbringender.

B — Bemærkninger

13. Jeg kan ikke tilslutte mig de betænkeligheder, der fra sagsøgtes side er fremført med hensyn til *sagens formalitet.* Også selv om der kunne være taget stilling til en del af de retsspørgsmål, der skal afgøres — nemlig spørgsmålet om følgerne af Domstolens dom af 6. februar 1986 i sag 143/84 [2] — under en sag om fortolkningen af dommen, jfr. artikel 40 i statutten for Domstolen, henholdsvis artikel 102 i Domstolens procesreglement, kan det ikke af den omstændighed, at der her står en supplerende, særlig procesmåde til rådighed, udledes, at sagsøgeren da ikke skulle kunne benytte de sædvanlige søgsmålsformer.

2 — Jfr. dommens præmisser 19-21 (som også er gengivet i begyndelsen af retsmøderapporten).

14. Formuleringen af sagsøgerens påstande kan heller ikke føre til afvisning af sagen. Når sagsøgeren har nedlagt påstand om, at det statueres, at »afslagene på henholdsvis anmodningen af 21. marts 1986 og klagen af 14. oktober 1986 er retsstridige«, må det være åbenbart, at det er rimeligt at fortolke påstanden således, at den retter sig imod den foranstaltning, som sagsøgte traf ved afgørelsen af 29. januar 1987 som følge af sagsøgerens klage af 14. oktober 1986. At afslaget på sagsøgerens anmodning af 21. marts 1986 nævnes særskilt, kan ikke være en hindring for, at sagen fremmes til realitetsbehandling.

15. Sagens *realitet* kan jeg behandle ganske kort.

16. Det første spørgsmål, der opstår, er, om sagsøgeren på grundlag af den interne udvælgelsesprøve CC/LA/20/82 kan stille krav om at blive udnævnt til sprogrevisor-ledende oversætter.

17. Selv om der ganske vist må gives sagsøgeren medhold i, at Domstolen i dommen af 6. februar 1986 i hvert fald rent formelt kun traf afgørelse om intervenienten K.'s udnævnelse, og at der i dommens konklusion intet siges om gyldigheden af den liste over egnede ansøgere, der blev opstillet under udvælgelsesprøven, må det dog erindres, at udnævnelsen af intervenienten K. blev annulleret, fordi udvælgelseskomitéen ikke havde opstillet listen over egnede ansøgere på lovlig vis. Der blev således ikke under udvælgelsesprocedure CC/LA/20/82 opstillet en gyldig egnethedsliste, som kunne danne grundlag for at udnævne sagsøgeren i den pågældende stilling. Sagsøgte var forpligtet til at efterkomme denne afgørelse, som fandt udtryk i dommens præmisser, og var derfor ikke i stand til at træffe en gyldig afgørelse om at udnævne sagsøgeren til sprogrevisor-ledende oversætter.

18. Herefter opstår det yderligere spørgsmål, om sagsøgte havde pligt til at gentage den interne udvælgelsesprøve CC/LA/20/82, således at der kunne opstilles en gyldig liste over egnede ansøgere, eller om sagsøgte havde ret til at indlede en ny udvælgelsesprøve, således som dette skete med den interinstitutionelle udvælgelsesprøve (CC/LA/10/86).

19. I denne forbindelse må det erindres, at ansættelsesmyndigheden i henhold til Domstolens praksis ikke er forpligtet til uden undtagelse at følge en påbegyndt ansættelsesprocedure op med en besættelse af den ledige stilling [3]. Dette gælder i det mindste, når ansættelsesmyndigheden har vægtige grunde til ikke at gøre dette.

20. Dette må gælde så meget mere, når en udvælgelsesprøve endnu ikke er afsluttet, men — allerede fordi væsentlige led i prøven er gennemført på retsstridig måde — i givet fald måtte gennemføres på ny, næsten fra begyndelsen. I en sådan situation må ansættelsesmyndigheden på ny kunne tage stilling til, hvilken form for udvælgelsesprøve den anser for hensigtsmæssig, for at den har et tilstrækkeligt bredt grundlag for at sikre, at ansættelsen så vidt muligt tilgodeser de krav, der følger af den stilling, som skal besættes [4].

21. Når det desuden tages i betragtning, at det ifølge Domstolens praksis også står ansættelsesmyndigheden frit for — hvis der er grund til det — at tilbagekalde de betingelser, som er opstillet i et opslag om en ledig

3 — Jfr. domme af hhv. 24. juni 1969 i sag 26/68, Jeannette Fux mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 31, og 9. februar 1984 i de forenede sager 316/82 og 40/83, Nelly Kohler mod Revisionsretten, Sml. s. 641.

4 — Jfr. dom af 25. november 1976 i sag 123/75, Bertold Küster mod Europa-Parlamentet, Sml. s. 1701.

stilling, og erstatte opslaget med et ændret opslag [5], dvs. at ansættelsesmyndigheden ikke er bundet af et stillingsopslag, må den også kunne ændre udvælgelsesprocedurens form, jfr. artikel 1, stk. 1, litra a), i bilag III til tjenestemandsvedtægten, og gå fra en intern udvælgesesprøve *for institutionen* til en intern udvælgelsesprøve *for institutionerne*, hvis den har grund til at tage et sådant skridt.

22. På baggrund af de spændinger, der — som det er Domstolen bekendt — findes i den græske sektion af Revisionsrettens oversættelsestjeneste, kan det ikke for alvor bestrides, at sagsøgte kunne have grund til i tjenestens interesse at skaffe sig større valgmulighed med henblik på besættelsen af stillingen og med dette for øje at gennemføre en interinstitutionel udvælgelsesprøve.

23. Af disse grunde bør sagsøgte efter min opfattelse frifindes.

24. Med hensyn til afgørelsen om *sagsomkostningerne* har sagsøgte og intervenienten nedlagt påstand om, at procesreglementets artikel 69, stk. 3, bringes i anvendelse, og at sagsøgeren som følge deraf — som en undtagelse fra hovedreglen i procesreglementets artikel 70 — pålægges at betale samtlige sagsomkostninger, idet disse hævdes at være forvoldt unødvendigt eller af ond vilje.

25. Selv om der ikke på forhånd syntes at have været større udsigt til, at sagsøgeren kunne få medhold i den del af søgsmålet, der vedrører opfyldelsen af Domstolens dom af 6. februar 1986 i sag 143/84, kan det dog ikke nægtes, at sagsøgeren har haft en interesse i at få efterprøvet, om det var tilladt at gå fra en intern udvælgelsesprøve for institutionen til en interinstitutionel udvælgelsesprøve. I det mindste med hensyn til denne del af søgsmålet finder jeg således ikke, at sagen kan betragtes som unødvendig eller begrundet i »ond vilje«.

26. Jeg skal derfor indstille, at det pålægges sagsøgeren at betale sine egne og intervenientens sagsomkostninger. Sagsøgte bør i medfør af procesreglementets artikel 70 bære sine egne omkostninger.

C — Konklusion

Sammenfattende skal jeg foreslå, at Domstolen træffer følgende afgørelse i sagen:

27. »1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sine egne sagsomkostninger og intervenientens sagsomkostninger.

3) Sagsøgte betaler sine egne sagsomkostninger.«

5 — Jfr. Domstolens dom af 30. oktober 1974 i sag 188/73, Danielle Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099.